

104

USTAWA

z dnia 27 lutego 1937 r.

o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich.

Art. 1. Gminom wiejskim służy prawo pobierania samoistnego podatku wyrównawczego od płatników państwowych podatków: gruntowego, przemysłowego i od nieruchomości.

Art. 2. (1) Ogólna suma podatku wyrównawczego nie może przewyższać niedoboru, wynikającego z zestawienia dochodów i wydatków zwyczajnych gminy pomimo wykorzystania w pełni wszystkich źródeł dochodowych, przewidzianych w ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r.

o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62. poz 454), ani nie może być wyższa od sumy złotych, równej ilości hektarów gruntów, opodatkowanych w danej gminie, pomnożonej: 1) na obszarze województwa poznańskiego — przez 0,25, 2) na obszarze województw: pomorskiego, krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — przez 0,50, 3) na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego — przez 1,5, 4) na ob-

szarze woj. warszawskiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i białostockiego — przez 2.

(2) Podatek ten będzie pobierany w równych ratach półrocznych, odpowiadających terminom płatności podatku gruntowego.

Art. 3. (1) Gminy wiejskie, które pomimo wyczerpania wszystkich źródeł dochodowych łącznie z wpływami z podatku wyrównawczego, obliczonego według zasad art. 2, nie są w stanie pokryć wydatków budżetowych — mają prawo podwyższyć wymiar podatku wyrównawczego przez powiększenie mnożnika, wskazanego w art. 2 ust. (1), a mianowicie: dla województw, wymienionych w art. 2 ust. (1) pkt 1) i 2) — o 0,50, a w pkt 3) i 4) — o 0,25.

(2) Podwyższenie wymiaru może nastąpić na podstawie uchwały rady gminnej, zatwierdzonej przez wydział powiatowy oraz wojewodę po wysłuchaniu opinii wydziału wojewódzkiego z głosem decydującym.

(3) Podwyższony w myśl ust. (2) wymiar nie może być brany za podstawę rozliczenia z byłymi jednostkami administracyjnymi samorządu terytorialnego, które uległy likwidacji na mocy ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294).

Art. 4. Poszczególne gminy dokonywają rozkładu podatku wyrównawczego na podstawie odpowiedniego statutu, który podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej, wskazanej w art. 36 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) przy odpowiednim zastosowaniu art. 38—41 tejże ustawy.

Art. 5. (1) Ogólna suma podatku wyrównawczego podlega w każdej gminie podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników tego podatku w stosunku do przypadających na każdego z nich podatków, które w myśl art. 1 stanowią podstawę wymiaru podatku wyrównawczego, przy czym za podstawę wymiaru tegoż

podatku przyjmuje się: w stosunku do płatników państwowego podatku gruntowego — podatek przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu, w stosunku zaś do płatników państwowego podatku przemysłowego — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, w stosunku do płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości.

(2) Grunty, zwolnione od państwowego podatku gruntowego, a opłacające dodatki do tego podatku na rzecz związków samorządu terytorialnego na podstawie art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593) — podlegają podatkowi wyrównawczemu.

Art. 6. Do wymiaru i poboru podatku wyrównawczego stosuje się przepisy części V i VI ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454).

Art. 7. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązująca ustawa z dnia 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 172) wraz z późniejszymi zmianami.

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1937 r. i traci moc obowiązującą dnia 31 marca 1939 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i
Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski